

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Dokumentace určená těm, kteří se chtějí obrátit na
Evropský soud pro lidská práva

Úmluva o ochraně lidských práv	str. 3
Formulář na stížnost	strany uprostřed
Sdělení pro stěžovatele	str. 23
Data vstupu v platnost	str. 27
Formulář na plnou moc	str. 29

DŮLEŽITÉ

Předtím, než se rozhodnete obrátit se na Evropský soud pro lidská práva, měl/a/i byste si pozorně pročetl Úmluvu a Sdělení pro stěžovatele.

Pokud se domníváte, že Váš případ splňuje podmínky uvedené v těchto dokumentech, oddělte a vyplňte formulář na stížnost (strany uprostřed) v souladu s pokyny ve Sdělení.

Vezměte prosím na vědomí, že formulář na plnou moc se zasílá zpět pouze v případě, že jste již zastoupen/a/i.

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

ve znění Protokolů č. 11 a 14

s Protokoly č. 1, 4, 6, 7, 12 a 13

Czech version / version tchèque
český překlad

Text Úmluvy je předkládán ve znění novelizovaném ustanoveními Protokolu č. 14 (CETS č. 194), jenž vstoupil v platnost 1. června 2010.

Text Úmluvy byl novelizován ustanoveními Protokolu č. 3 (ETS 45), který vstoupil v platnost 21. září 1970, Protokolu č. 5 (ETS č. 55), který vstoupil v platnost 20. prosince 1971 a Protokolu č. 8 (ETS č. 118), který vstoupil v platnost 1. ledna 1990, a zahrnoval též text Protokolu č. 2 (ETS č. 44) který, v souladu s ustanovením svého článku 5 odst. 3, byl nedílnou součástí Úmluvy od 21. září 1970, kdy vstoupil v platnost. Všechna ustanovení, která byla novelizována nebo přidána těmito Protokoly, jsou nahrazena Protokolem č. 11, a to k 1. listopadu 1998, kdy tento Protokol vstoupil v platnost. K tomuto datu byl Protokol č. 9 (ETS č. 140), který vstoupil v platnost 1. října 1994, zrušen a Protokol č. 10 (ETS 146) pozbyl svého významu.

Stav ratifikací Úmluvy a jejích Protokolů, jakož i úplný seznam prohlášení a výhrad jsou přístupné na internetových stránkách Soudu (<http://conventions.coe.int>)

Kancelář Evropského soudu pro lidská práva
červen 2010

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

Řím, 4.XI.1950

Podepsané vlády, členové Rady Evropy,

majíce na zřeteli Všeobecnou deklaraci lidských práv vyhlášenou Valným shromážděním Organizace spojených národů 10. prosince 1948;

majíce na zřeteli, že tato deklarace směřuje k zabezpečení všeobecného a účinného uznávání a dodržování práv v ní vyhlášených;

majíce na zřeteli, že cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy, a že jedním ze způsobů, jak se má tento cíl uskutečňovat, je ochrana a další rozvoj lidských práv a základních svobod;

znovu potvrzující svou hlubokou víru v ty základní svobody, které jsou základem spravedlnosti a míru ve světě a které jsou nejlépe zachovávané na jedné straně účinnou politickou

demokracií a na druhé straně společným pojetím a dodržováním lidských práv, na němž závisí;

rozhodnuty, jakožto vlády evropských států, které jsou stejného smýšlení a mají společné dědictví politických tradic, ideálů, svobody a právního státu, podniknout první kroky ke kolektivnímu zaručení některých práv vyhlášených ve Všeobecné deklaraci;

dohodly se na následujícím:

Článek 1

Povinnost respektovat lidská práva

Vysoké smluvní strany přiznávají každému, kdo podléhá jejich jurisdikci, práva a svobody uvedené v Hlavě I této Úmluvy.

Hlava I

Práva a svobody

Článek 2

Právo na život

1 Právo každého na život je chráněno zákonem. Nikdo nesmí být úmyslně zbaven života kromě výkonu soudem uloženého trestu následujícího po uznání viny za spáchání trestného činu, pro který zákon ukládá tento trest.

2 Zbavení života se nebude považovat za způsobené v rozporu s tímto článkem, jestliže bude vyplývat z použití síly, které není víc než zcela nezbytné, při:

a obraně každé osoby proti nezákonnému násilí;

b provádění zákonného zatčení nebo zabránění útěku osoby zákonně zadržené;

c zákonně uskutečněné akci za účelem potlačení nepokojů nebo vzpoury.

Článek 3

Zákaz mučení

Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

Článek 4

Zákaz otroctví a nucených prací

1 Nikdo nesmí být držen v otroctví nebo nevolnictví.

2 Od nikoho se nesmí žádat, aby vykonával nucené nebo povinné práce.

3 Za „nucenou nebo povinnou práci“ se pro účely tohoto článku nepovažuje:

a práce běžně požadovaná při výkonu trestu uloženého podle článku 5 této Úmluvy, nebo v době podmíněného propuštění z tohoto trestu;

b služba vojenského charakteru nebo,

v případě osob, které odmítají vojenskou službu z důvodů svědomí v zemích, kde je takové odmítnutí vojenské služby uznáváno, jiná služba vyžadovaná místo povinné vojenské služby;

c služba vyžadovaná v případě nouze nebo pohromy, která ohrožuje život nebo blaho společenství;

d práce nebo služba, která tvoří součást běžných občanských povinností.

Článek 5

Právo na svobodu a osobní bezpečnost

1 Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

a zákonné uvěznění po odsouzení příslušným soudem;

b zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby proto, že se nepodrobila rozhodnutí vydanému soudem podle zákona, nebo proto, aby bylo zaručeno splnění povinnosti stanovené zákonem;

c zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání;

d jiné zbavení svobody nezletilého na základě zákonného rozhodnutí pro účely výchovného dohledu nebo jeho zákonné zbavení svobody pro účely jeho předvedení před příslušný orgán;

e zákonné držení osob, aby se zabránilo šíření nakažlivé nemoci, nebo osob duševně nemocných, alkoholiků, narkomanů nebo tuláků;

f zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

2 Každý, kdo je zatčen, musí být seznámen neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, s důvody svého zatčení a s každým obviněním proti němu.

3 Každý, kdo je zatčen nebo jinak zbaven svobody v souladu s ustanovením odstavce 1 písm. c tohoto článku, musí být ihned předveden před

soudce nebo jinou úřední osobu zmocněnou zákonem k výkonu soudní pravomoci, a má právo být souzen v přiměřené lhůtě nebo propuštěn během řízení. Propuštění může být podmíněno zárukou, že se dotyčná osoba dostaví k přelíčení.

4 Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

5 Každý, kdo byl zatčen nebo zadržen v rozporu s ustanoveními tohoto článku, má nárok na odškodnění.

Článek 6

Právo na spravedlivé řízení

1 Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků, anebo v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

2 Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

3 Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva:

a být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;

b mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby;

c obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut

bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují;

d) vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě;

e) mít bezplatnou pomoc tlumočnicka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.

Článek 7

Uložení trestu jen na základě zákona

1 Nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem. Rovněž nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.

2 Tento článek nebrání souzení a potrestání osoby za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, bylo trestné podle obecných právních zásad uznávaných civilizovanými národy.

Článek 8

Právo na respektování soukromého a rodinného života

1 Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

2 Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Článek 9

Svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání

1 Každý má právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání; toto právo zahrnuje svobodu změnit své náboženské vyznání nebo přesvědčení, jakož i svobodu projevat své náboženské vyznání nebo přesvědčení sám nebo společně s jinými,

ať veřejně nebo soukromě, bohoslužbou, vyučováním, prováděním náboženských úkonů a zachováváním obřadů.

2 Svoboda projevat náboženské vyznání a přesvědčení může podléhat jen omezením, která jsou stanovena zákony a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného pořádku, zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Článek 10

Svoboda projevu

1 Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2 Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Článek 11

Svoboda shromažďování a sdružování

1 Každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružování se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich.

2 Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon, a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tento článek nebrání

uvalení zákonných omezení na výkon těchto práv příslušníky ozbrojených sil, policie a státní správy.

Článek 12

Právo uzavřít manželství

Muži a ženy způsobilí věkem k uzavření manželství mají právo uzavřít manželství a založit rodinu v souladu s vnitrostátními zákony, které upravují výkon tohoto práva.

Článek 13

Právo na účinný právní prostředek nápravy

Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.

Článek 14

Zákaz diskriminace

Užívání práv a svobod přiznaných touto Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické nebo jiné smýšlení, národnostní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení.

Článek 15

Odstoupení od závazků v naléhavé situaci

1 V případě války nebo jiného veřejného ohrožení státní existence může každá Vysoká smluvní strana přijmout opatření směřující k odstoupení od závazků stanovených v této Úmluvě v rozsahu přísně vyžadovaném naléhavostí

situace, pokud tato opatření nebudou neslučitelná s ostatními závazky podle mezinárodního práva.

2 Podle tohoto ustanovení nelze odstoupit od článku 2, kromě úmrtí vyplývajících z dovolených válečných činů, a článků 3, 4 (odstavec 1) a 7.

3 Každá Vysoká smluvní strana využívající svého práva na odstoupení bude v plném rozsahu informovat generálního tajemníka Rady Evropy o opatřeních, která přijala, a o jejich důvodech. Generálního tajemníka Rady Evropy bude rovněž informovat o tom, kdy tato opatření pozbyla platnosti, a kdy ustanovení Úmluvy budou znovu prováděna v plném rozsahu.

Článek 16

Omezení politické činnosti cizinců

Nic v článcích 10, 11 a 14 nemůže být považováno za bránící Vysokým smluvním stranám uvalit omezení na politickou činnost cizinců.

Článek 17

Zákaz zneužití práva

Nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na popření kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.

Článek 18

Omezení výkonu práv

Omezení, jež tato Úmluva připouští pro uvedená práva a svobody, nesmí být využívána k jinému účelu než k tomu, pro který byla určena.

Evropský soud pro lidská práva

Článek 19**Zřízení Soudu**

K zajištění plnění závazků přijatých Vysokými smluvními stranami v této Úmluvě a jejích protokolech se zřizuje Evropský soud pro lidská práva, dále jen "Soud". Svou činnost vykonává trvale.

Článek 20**Počet soudců**

Soud tvoří soudci, jejichž počet se rovná počtu Vysokých smluvních stran.

Článek 21**Podmínky výkonu funkce**

1 Soudci musí mít vysoký morální charakter a splňovat podmínky vyžadované pro výkon vysokých soudních funkcí nebo být uznávanými právníky.

2 Soudci zasedají v Soudu jako soukromé osoby.

3 Ve svém funkčním období soudci nemohou vykonávat žádnou činnost neslučitelnou s jejich nezávislostí, nestranností nebo s požadavky činnosti vykonávané na plný úvazek; o jakékoli otázce vzniklé v souvislosti s tímto odstavcem rozhodne Soud.

Článek 22**Volba soudců**

1 Soudce volí většinou z odevzdaných hlasů Parlamentní shromáždění, za každou Vysokou smluvní stranu ze seznamu tří kandidátů navržených Vysokou smluvní stranou.

Článek 23**Funkční období a odvolání**

1 Soudci jsou voleni na období devíti let. Nemohou být zvoleni znovu.

2 Funkční období soudců končí dosažením věku 70 let.

3 Soudci zastávají funkci, dokud nejsou nahrazeni. Po svém nahrazení však pokračují v projednávání těch

případů, které již začali posuzovat.

4 Soudce může být zbaven funkce, pouze pokud ostatní soudci dvoutřetinovou většinou rozhodnou o tom, že přestal splňovat požadované podmínky.

Článek 24**Kancelář Soudu a zpravodajové**

1 Soud má kancelář, jejíž úkoly a organizaci stanoví jednací řád Soudu.

2 Pokud Soud zasedá jako samosoudce, pomáhají mu zpravodajové, kteří vykonávají své funkce pod dohledem předsedy Soudu. Jsou součástí kanceláře Soudu.

Článek 25**Plénium Soudu**

Plénium Soudu

a volí na tříleté období svého předsedu a jednoho nebo dva místopředsedy; ti mohou být zvoleni znovu;

b ustavuje senáty na pevně stanovené období;

c volí předsedy senátů Soudu, kteří mohou být zvoleni znovu;

d přijímá jednací řád Soudu,

e volí tajemníka Soudu a jednoho nebo více jeho zástupců,

f předkládá žádosti ve smyslu článku 26 odst. 2.

Článek 26**Samosoudci, výbory, senáty a velký senát**

1 K projednání předložených případů zasedá Soud jako samosoudce, ve výborech složených ze tří soudců, v senátech složených ze sedmi soudců a ve velkém senátu složeném ze sedmnácti soudců. Senáty Soudu ustavují výbory na pevně stanovené období.

2 Na žádost pléna Soudu může Výbor ministrů jednomyslným rozhodnutím a na pevně stanovené období snížit počet

soudců v senátech na pět.

3 Samosoudce nepřezkoumává žádnou stížnost směřující proti Vysoké smluvní straně, za kterou byl zvolen.

4 Členem senátu a velkého senátu je automaticky soudce zvolený za dotčenou Vysokou smluvní stranu. Pokud takový soudce není nebo není schopen zasedat, zasedá jako soudce osoba vybraná předsedou Soudu ze seznamu poskytnutého předem touto stranou.

5 Členy velkého senátu jsou rovněž předseda Soudu, místopředsedové, předsedové senátů a další soudci určení v souladu s jednacím řádem Soudu. Je-li případ předán velkému senátu podle článku 43, nemůže v něm zasedat soudce ze senátu, který vynesl rozsudek, s výjimkou předsedy senátu a soudce, který v něm zasedal za dotčenou smluvní stranu.

Článek 27

Pravomoc samosoudců

1 Samosoudce může prohlásit za nepřijatelnou nebo vyškrtnout ze seznamu případů Soudu stížnost podanou podle článku 34, pokud takové rozhodnutí lze učinit bez dalšího přezkoumání.

2 Toto rozhodnutí je konečné.

3 Pokud samosoudce neprohlásí stížnost za nepřijatelnou nebo ji nevyškrtně, postoupí ji tento soudce výboru či senátu k dalšímu přezkoumání.

Článek 28

Pravomoc výborů

1 Stížnost podanou podle článku 34 může výbor jednomyslně:

a prohlásit za nepřijatelnou nebo vyškrtnout ze seznamu případů, pokud takové rozhodnutí lze učinit bez dalšího přezkoumání; nebo

b prohlásit ji za přijatelnou a vynést zároveň rozsudek o odůvodněnosti stížnosti, pokud jí nastolená otázka vztahující se k výkladu nebo použití Úmluvy nebo jejích protokolů je již řešena ustálenou judikaturou Soudu.

2 Rozhodnutí a rozsudky podle odstavce 1 jsou konečné.

3 Pokud soudce zvolený za dotčenou Vysokou smluvní stranu není členem

výboru, výbor, s ohledem na všechny podstatné okolnosti, včetně toho, zda tato strana zpochybnila uplatnění postupu podle odstavce 1 b., může v jakékoli fázi řízení přizvat tohoto soudce na místo jednoho ze svých členů.

Článek 29

Rozhodnutí senátů o přijatelnosti a odůvodněnosti věci

1 Není-li přijato žádné rozhodnutí podle článku 27 a 28 ani vyneseno rozsudek podle článku 28, vysloví se senát o přijatelnosti a odůvodněnosti individuálních stížností podaných podle článku 34. Rozhodnutí o přijatelnosti lze přijmout odděleně.

2 Senát se vysloví o přijatelnosti a meritu mezistátních stížností podaných podle článku 33. Rozhodnutí o přijatelnosti se přijímá odděleně, ledaže Soud ve výjimečných případech rozhodne jinak.

Článek 30

Postoupení věci velkému senátu

Vyvolává-li případ projednáváný senátem závažnou otázku týkající se výkladu Úmluvy nebo jejích protokolů, nebo může-li vyřešení otázky vést k rozporu s rozsudkem vynesným Soudem dříve, může senát, dokud nevynese rozsudek, postoupit případ velkému senátu, s výjimkou případů, kdy se některá ze stran vysloví proti.

Článek 31

Pravomoci velkého senátu

Velký senát

a se vyslovuje ke stížnostem podaným podle článku 33 nebo článku 34, pokud mu byla věc předaná senátem podle článku 30 nebo pokud mu byla věc předaná podle článku 43;

b rozhoduje o záležitostech postoupených Soudu Výborem ministrů v souladu s článkem 46 odst. 4; a

c posuzuje žádosti o poradní stanoviska podané podle článku 47.

Článek 32

Pravomoc Soudu

1 Pravomoc Soudu se vztahuje na všechny otázky týkající se výkladu a

provádění této Úmluvy a jejích Protokolů, které mu budou předloženy podle článků 33, 34, 46 a 47.

2 V případě sporu o pravomoc Soudu rozhodne Soud.

Článek 33

Mezistátní stížnosti

Každá Vysoká smluvní strana může předložit Soudu každé údajné porušení ustanovení Úmluvy a jejích protokolů jinou Vysokou smluvní stranou.

Článek 34

Individuální stížnosti

Soud může přijímat stížnosti každé fyzické osoby, nevládní organizace nebo skupiny osob považujících se za poškozené v důsledku porušení práv přiznaných Úmluvou a jejími protokoly jednou z Vysokých smluvních stran. Vysoké smluvní strany se zavazují, že nebudou nijak bránit účinnému výkonu tohoto práva.

Článek 35

Podmínky přijatelnosti

1 Soud může posuzovat věc až po vyčerpání všech vnitrostátních právních prostředků nápravy podle všeobecně uznávaných pravidel mezinárodního práva a ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy bylo přijato konečné vnitrostátní rozhodnutí.

2 Soud nebude posuzovat žádnou individuální stížnost předloženou podle článku 34, která je

a anonymní nebo

b v podstatě stejná jako stížnost již předtím Soudem projednávaná anebo již předložená jiné mezinárodní vyšetřovací nebo smírčí instanci a pokud neobsahuje žádné nové důležité informace.

3 Soud prohlásí za nepřijatelnou každou individuální stížnost předloženou podle článku 34, pokud se domnívá, že:

a je neslučitelná s ustanoveními Úmluvy nebo jejích Protokolů, zjevně neopodstatněná nebo zneužívající právo na stížnost; nebo

b stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu, ledaže dodržování lidských práv zaručených v Úmluvě a v jejích Protokolech vyžaduje přezkoumání stížnosti, přičemž z tohoto důvodu

nemůže být odmítnut žádný případ, který nebyl řádně posouzen vnitrostátním soudem.

4 Soud odmítne každou stížnost, kterou považuje za nepřijatelnou podle tohoto článku. Může tak učinit v jakékoli fázi řízení.

Článek 36

Zásah třetí strany

1 Při projednávání každé věci senátem nebo velkým senátem má Vysoká smluvní strana, jejímž příslušníkem je stěžovatel, právo předložit písemné připomínky a zúčastnit se zasedání.

2 V zájmu řádného chodu spravedlnosti může předseda Soudu přizvat kteroukoli Vysokou smluvní stranu, která není účastníkem řízení, nebo kteroukoli dotčenou osobu, která není stěžovatelem, aby předložily písemné připomínky nebo se zúčastnily zasedání.

3 Ke všem případům předloženým senátu nebo velkému senátu může komisař Rady Evropy pro lidská práva předložit písemné stanovisko a účastnit se veřejného jednání.

Článek 37

Vyškrtnutí stížnosti ze seznamu případů

1 Soud může v kterékoli fázi řízení rozhodnout o vyškrtnutí stížnosti ze seznamu případů, jestliže okolnosti dovolují dospět k závěru, že

a stěžovatel již nemíní trvat na své stížnosti nebo

b věc již byla vyřešena nebo

c pro jakýkoliv jiný Soudem zjištěný důvod není dále opodstatněné pokračovat v jejím projednávání.

Soud však pokračuje v projednávání stížnosti, vyžaduje-li to dodržování lidských práv stanovených Úmluvou a jejími protokoly.

2 Soud může rozhodnout o vrácení stížnosti do seznamu případů, jestliže se domnívá, že okolnosti odůvodňují takový krok.

Článek 38

Posouzení případu

Soud případ projedná kontradiktorním

způsobem se zástupci stran, a je-li to třeba, přistoupí k šetření, pro jehož účinné provedení poskytnou dotčené Vysoké smluvní strany všechny nezbytné prostředky.

Článek 39

Smírná urovnání

1 V jakékoli fázi řízení může být Soud nápomocen dotčeným stranám s cílem dosáhnout smírného urovnání věci respektujícího lidská práva tak, jak jsou stanovena Úmluvou a jejími Protokoly.

2 Řízení vedené podle odstavce 1 je důvěrné.

3 Je-li dosaženo smírného urovnání, vyškrtne Soud případ ze svého seznamu rozhodnutím, které se omezí na stručné vylíčení skutečností a přijatého řešení.

4 Toto rozhodnutí je předáno Výboru ministrů, který dohlíží na plnění podmínek smírného urovnání uvedených v rozhodnutí.

Článek 40

Veřejné zasedání a přístup k dokumentům

1 Zasedání jsou veřejná, pokud Soud z důvodu výjimečných okolností nerozhodne jinak.

2 Dokumenty uložené v kanceláři Soudu jsou přístupné veřejnosti, pokud předseda Soudu nerozhodne jinak.

Článek 41

Spravedlivé zadostiučinění

Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.

Článek 42

Rozsudky senátů

Rozsudky senátů se stávají konečnými v souladu s ustanoveními článku 44 odstavce 2.

Článek 43

Postoupení věci velkému senátu

1 V tříměsíční lhůtě od data rozsudku

senátu může každá zúčastněná strana ve výjimečných případech požádat o postoupení věci velkému senátu.

2 Kolegium pěti soudců velkého senátu žádost přijme, pokud věc vyvolává závažnou otázku týkající se výkladu nebo provádění Úmluvy nebo jejích protokolů, nebo závažnou otázku všeobecné povahy.

3 Pokud kolegium žádost přijme, velký senát ve věci rozhodne rozsudkem.

Článek 44

Konečné rozsudky

1 Rozsudek velkého senátu je konečný.

2 Rozsudek senátu se stává konečným,

a když strany prohlásí, že nebudou žádat o postoupení věci velkému senátu, nebo

b po třech měsících lhůty od data rozsudku, jestliže nebylo požádáno o postoupení věci velkému senátu, nebo

c když kolegium velkého senátu zamítne žádost o postoupení podanou podle článku 43.

3 Konečný rozsudek je zveřejněn.

Článek 45

Odůvodnění rozsudků a rozhodnutí

1 Rozsudky, stejně jako rozhodnutí prohlašující stížnosti za přijatelné nebo nepřijatelné, jsou odůvodněny.

2 Jestliže rozsudek vcelku nebo zčásti nevyjadřuje jednomyslný názor soudců, má každý soudce právo k němu připojit své odlišné stanovisko.

Článek 46

Závaznost a výkon rozsudků

1 Vysoké smluvní strany se zavazují, že se budou řídit konečnými rozsudky Soudu ve všech sporech, jichž jsou stranami.

2 Konečný rozsudek Soudu se doručuje Výboru ministrů, který dohlíží na jeho výkon.

3 Jestliže se Výbor ministrů domnívá, že dohledu nad výkonem konečného rozsudku brání problém týkající se výkladu tohoto rozsudku, může se obrátit na Soud, aby rozhodl o této

výkladové otázce. Rozhodnutí obrátit se na Soud musí být přijato dvoutřetinovou většinou zástupců oprávněných zasedat ve Výboru.

4 Jestliže se Výbor ministrů domnívá, že se některá Vysoká smluvní strana odmítá řídit konečným rozsudkem vydaným ve sporu, jehož je stranou, může se po formální výzvě adresované této straně rozhodnutím přijatým dvoutřetinovou většinou zástupců oprávněných zasedat ve Výboru obrátit na Soud v otázce, zda tato strana plní své povinnosti podle odstavce 1.

5 Jestliže Soud shledá porušení odstavce 1, postoupí věc Výboru ministrů ke zvážení opatření, jež mají být přijata. Jestliže Soud neshledá porušení odstavce 1, postoupí věc Výboru ministrů, který ukončí svůj dohled.

Článek 47

Poradní stanoviska

1 Soud může na žádost Výboru ministrů vydávat poradní stanoviska o právních otázkách týkajících se výkladu Úmluvy a jejích protokolů.

2 Tyto posudky se nemohou zabývat otázkami, které se týkají obsahu nebo rozsahu práv a svobod stanovených v Hlavě I Úmluvy a v protokolech, ani jinými otázkami, které by mohly Soud nebo Výbor ministrů posuzovat v důsledku jakýchkoli řízení, jež mohou být zahájena podle této Úmluvy.

3 Rozhodnutí Výboru ministrů, kterým se žádá Soud o poradní stanovisko, je přijímáno většinou hlasů zástupců oprávněných zasedat ve Výboru.

Článek 48

Poradní pravomoc Soudu

Soud rozhodne, zda žádost o poradní stanovisko podaná Výborem ministrů spadá do jeho pravomoci, jak je definována v článku 47.

Článek 49

Odůvodnění poradních stanovisek

1 Poradní stanovisko Soudu je odůvodněno.

2 Jestliže poradní stanovisko vcelku nebo zčásti nevyjadřuje jednomyslný názor soudců, má každý soudce právo k němu připojit svůj odlišný názor.

3 Poradní stanovisko Soudu se zašle Výboru ministrů.

Článek 50

Výdaje na činnost Soudu

Výdaje na činnost Soudu hradí Rada Evropy.

Článek 51

Výsady a imunity soudců

Soudci požívají při výkonu funkcí výsad a imunit uvedených v článku 40 Statutu Rady Evropy a v dohodách uzavřených na základě tohoto článku.

Hlava III

Závěrečná ustanovení

Článek 52

Dotazy generálního tajemníka

Každá Vysoká smluvní strana poskytne na žádost generálního tajemníka Rady Evropy požadované vysvětlení o způsobu, jakým její vnitrostátní právo zajišťuje účinné provádění všech ustanovení této Úmluvy.

Článek 53

Ochrana uznaných lidských práv

Nic v této Úmluvě nebude vykládáno tak, jako by omezovalo nebo rušilo lidská práva a základní svobody, které mohou být uznány zákony každé Vysoké smluvní strany nebo každou jinou úmluvou, jíž je stranou.

Článek 54

Pravomoci Výboru ministrů

Nic v této Úmluvě nebrání pravomocím, které Výboru ministrů přiznal Statut Rady Evropy.

Článek 55

Zřeknutí se jiného způsobu urovnávání sporů

S výhradou zvláštního ujednání Vysoké smluvní strany souhlasí, že mezi sebou nepoužijí smluv, úmluv nebo prohlášení, které jsou mezi nimi v platnosti, k tomu, aby předkládaly formou žalob spory vyplývající z výkladu nebo provádění této Úmluvy k jinému způsobu urovnání, než je stanoveno v této Úmluvě.

Článek 56

Územní působnost Úmluvy

1 Každý stát může při ratifikaci nebo kdykoli později prohlásit sdělením generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, že tato Úmluva se bude vztahovat, s výhradou odstavce 4 tohoto článku, na všechna nebo kterákoli z území, za jejichž mezinárodní vztahy je odpovědná.

2 Úmluva se bude vztahovat na jedno nebo více území uvedených ve sdělení počínaje třicátým dnem následujícím po přijetí tohoto sdělení generálním tajemníkem Rady Evropy.

3 Na uvedených územích budou ustanovení této Úmluvy prováděna s přihlédnutím k místním potřebám.

4 Každý stát, který učiní prohlášení podle prvního odstavce tohoto článku, může kdykoli později prohlásit jménem jednoho nebo více území, kterých se toto prohlášení týká, že uznává pravomoc Soudu k tomu, aby přijímal stížnosti jednotlivců, nevládních organizací nebo skupin jednotlivců podle článku 34 této Úmluvy.

Článek 57

Výhrady

1 Každý stát může při podpisu této Úmluvy nebo uložení své ratifikační listiny učinit výhradu ke kterémukoli ustanovení Úmluvy, pokud zákon, který v té době platí na jeho území, není v souladu s tímto ustanovením. Výhrady

všeobecné povahy nejsou podle tohoto článku povoleny.

2 Každá výhrada učiněná podle tohoto článku musí obsahovat stručný popis příslušného zákona.

Článek 58

Vypovězení

1 Vysoká smluvní strana může vypovědět tuto Úmluvu až po uplynutí pěti let od data, kdy se stala její stranou, a po šesti měsících od zaslání sdělení generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, který o tom informuje ostatní Vysoké smluvní strany.

2 Tato výpověď nemůže zprostit zúčastněnou Vysokou smluvní stranu závazků vyplývajících z této Úmluvy, pokud jde o jakýkoli skutek, který by mohl znamenat porušení těchto závazků a kterého by se smluvní strana dopustila před datem, k němuž výpověď nabývá účinnosti.

3 Každá Vysoká smluvní strana, která přestane být členem Rady Evropy, přestane být stranou této Úmluvy za stejných podmínek.

4 Úmluva může být vypovězena podle ustanovení předcházejících odstavců, pokud jde o kterákoli území, na něž se vztahuje podle článku 56.

Článek 59

Podpis a ratifikace

1 Tato Úmluva je otevřena k podpisu členům Rady Evropy. Podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

2 Evropská unie může přistoupit k této Úmluvě.

3 Tato Úmluva vstoupí v platnost po uložení deseti ratifikačních listin.

4 Pro každý stát, který Úmluvu podepsal a který ji bude ratifikovat později, vstoupí Úmluva v platnost ihned po uložení ratifikační listiny.

5 Generální tajemník Rady Evropy oznámí všem členům Rady Evropy vstup Úmluvy v platnost, jména Vysokých smluvních stran, které ji ratifikovaly, jakož i uložení každé ratifikační listiny, k němuž dojde později.

Sjednáno v Římě 4. listopadu 1950 ve

francouzštině a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v

archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník všem státům, které Úmluvu podepsaly.

Dodatkový protokol k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod

Paříž, 20.III.1952

Podepsané vlády, členové Rady Evropy,

rozhodnuty přijmout opatření k zajištění kolektivního provádění práv a svobod odlišných od těch, které jsou již uvedeny v Hlavě I Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“), dohodly se na následujícím:

Článek 1

Ochrana majetku

1 Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

2 Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.

Článek 2

Právo na vzdělání

Nikomu nesmí být odepřeno právo na vzdělání. Při výkonu jakýchkoli funkcí v oblasti výchovy a výuky, které stát vykonává, bude respektovat právo rodičů zajišťovat tuto výchovu a vzdělání ve shodě s jejich vlastním náboženským a filozofickým přesvědčením.

Článek 3

Právo na svobodné volby

Vysoké smluvní strany se zavazují konat v rozumných intervalech svobodné volby s tajným hlasováním za podmínek, které zajistí svobodné vyjádření názorů lidu při volbě zákonodárního sboru.

Článek 4

Územní působnost

1 Každá Vysoká smluvní strana může při podpisu nebo ratifikaci tohoto protokolu nebo kdykoliv později předat generálnímu tajemníkovi Rady Evropy prohlášení, v němž uvede, v jakém rozsahu se budou vztahovat ustanovení tohoto protokolu na území uvedená v tomto prohlášení, za jejichž mezinárodní styky je odpovědná.

2 Každá Vysoká smluvní strana, která učinila prohlášení dle předchozího odstavce, může čas od času učinit další prohlášení pozměňující znění kteréhokoli předchozího prohlášení nebo ukončující používání ustanovení tohoto protokolu ve vztahu ke kterémukoliv území.

3 Prohlášení učiněné podle tohoto článku bude považováno za učiněné podle odstavce 1 článku 56 Úmluvy.

Článek 5

Vztah k Úmluvě

Vysoké smluvní strany budou považovat články 1, 2, 3 a 4 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy budou plnit v souladu s tím.

Článek 6

Podpis a ratifikace

1 Tento protokol je otevřen k podpisu členům Rady Evropy, kteří podepsali Úmluvu; podléhá ratifikaci současně s Úmluvou nebo po její ratifikaci. Vstoupí v platnost po uložení deseti ratifikačních listin. Pro každý stát, který jej podepsal a bude jej ratifikovat později, vstoupí protokol v platnost ihned po uložení ratifikačních listin.

2 Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy, který sdělí všem členům jména těch, kteří jej ratifikovali.

Sjednáno v Paříži dne 20. března 1952 ve francouzštině a angličtině, přičemž

obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem signatářským vládám.

Protokol č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod přiznávající některá práva a svobody jiné než ty, které jsou již uvedeny v Úmluvě a v prvním dodatkovém protokolu k Úmluvě

Štrasburk, 16.IX.1963

Podepsané vlády, členové Rady Evropy,

rozhodnuty přijmout opatření k zajištění kolektivního provádění určitých práv a svobod odlišných od těch, které jsou již uvedeny v Hlavě I Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“) a v článcích 1 až 3 prvního dodatkového protokolu k Úmluvě, podepsaného v Paříži 20. března 1952, dohodly se na následujícím:

Článek 1

Zákaz uvěznění pro dluh

Nikdo nemůže být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku.

Článek 2

Svoboda pohybu

1 Každý, kdo se právoplatně zdržuje na území některého státu, má na tomto území právo svobody pohybu a svobody zvolit si místo pobytu.

2 Každý může svobodně opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní.

3 Žádná omezení nemohou být uvalena na výkon těchto práv kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, udržení veřejného pořádku, předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

4 Práva uvedená v odstavci 1 mohou v určitých oblastech podléhat omezením stanoveným podle zákona a odůvodněným veřejným zájmem v demokratické společnosti.

Článek 3

Zákaz vyhoštění občanů

1 Nikdo nebude, ať individuálně nebo hromadně, vyhoštěn z území státu, jehož je státním příslušníkem.

2 Nikdo nebude zbaven práva vstoupit na území státu, jehož je státním příslušníkem.

Článek 4

Zákaz hromadného vyhoštění cizinců

Hromadné vyhoštění cizinců je zakázáno.

Článek 5

Územní působnost

1 Každá Vysoká smluvní strana může při podpisu nebo ratifikaci tohoto protokolu nebo kdykoliv později předat generálnímu tajemníkovi Rady Evropy prohlášení, v němž uvede, v jakém rozsahu se budou vztahovat ustanovení tohoto protokolu na území uvedená v tomto prohlášení, za jejichž mezinárodní styky je odpovědná.

2 Každá Vysoká smluvní strana, která učinila prohlášení dle předchozího

odstavce, může čas od času učinit další prohlášení pozměňující znění kteréhokoli předchozího prohlášení nebo ukončující používání ustanovení tohoto protokolu ve vztahu ke kterémukoli území.

3 Prohlášení učiněné podle tohoto článku bude považováno za učiněné podle odstavce 1 článku 56 Úmluvy.

4 Území každého státu, na které se vztahuje tento protokol vzhledem k jeho ratifikaci nebo jeho přijetí tímto státem, a každé území, na něž se protokol vztahuje vzhledem k prohlášení učiněnému tímto státem podle tohoto článku, budou považována za různá území, pokud jde o odkazy na území státu učiněné v článcích 2 a 3.

5 Každý stát, který učiní prohlášení podle odstavce 1 nebo 2 tohoto článku, může kdykoli později prohlásit jménem jednoho nebo více území, kterých se toto prohlášení týká, že uznává pravomoc Soudu k tomu, aby přijímal stížnosti jednotlivců, nevládních organizací nebo skupin jednotlivců podle článku 34 Úmluvy založené na všech nebo některém z článků 1 až 4 tohoto protokolu.

Článek 6

Vztah k Úmluvě

Vysoké smluvní strany budou považovat

Protokol č. 6 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod týkající se zrušení trestu smrti

Štrasburk, 28.IV.1983

Členské státy Rady Evropy, které podepsaly tento protokol k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“),

berouce v úvahu, že vývoj, k němuž došlo v některých členských státech Rady Evropy, vyjadřuje všeobecnou tendenci ve prospěch zrušení trestu smrti, dohodly se na následujícím:

Článek 1

Zrušení trestu smrti

Trest smrti se ruší. Nikdo nemůže být k takovému trestu odsouzen ani popraven.

články 1 až 5 tohoto protokolu a dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy budou plnit v souladu s tím.

Článek 7

Podpis a ratifikace

1 Tento protokol je otevřen k podpisu členům Rady Evropy, kteří podepsali Úmluvu; podléhá ratifikaci současně s Úmluvou nebo po její ratifikaci. Vstoupí v platnost po uložení pěti ratifikačních listin. Pro každý stát, který jej podepsal a který jej bude ratifikovat později, vstoupí protokol v platnost ihned po uložení ratifikačních listin.

2 Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy, který sdělí všem členům jména těch, kteří jej ratifikovali.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tento protokol.

Sjednáno ve Štrasburku 16. září 1963 ve francouzštině a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem státům, které Úmluvu podepsaly.

Článek 2

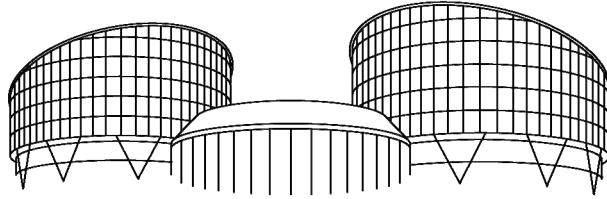
Trest smrti v době války

Stát může zákonem stanovit trest smrti za činy spáchané v době války nebo bezprostřední hrozby války; tento trest smí být uložen pouze v případech předvídaných zákonem a v souladu s jeho ustanoveními. Stát sdělí generálnímu tajemníkovi Rady Evropy příslušná ustanovení tohoto zákona.

CZE

Voir Notice
See Notes
viz Sdělení

Numéro de dossier
File number
Číslo spisu

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

Requête
Application
STÍŽNOST

présentée en application de l'article 34 de la Convention européenne des Droits de
l'Homme,
ainsi que des articles 45 et 47 du règlement de la Cour
*under Article 34 of the European Convention on Human Rights
and Rules 45 and 47 of the Rules of Court*

*podaná podle článku 34 Evropské úmluvy o lidských právech
a podle článků 45 a 47 Jednacího řádu Soudu*

IMPORTANT:

La présente requête est un document juridique et peut affecter vos droits et obligations.
This application is a formal legal document and may affect your rights and obligations.

UPOZORNĚNÍ:

Tato stížnost je právní dokument a může ovlivnit Vaše práva a povinnosti.

I. Les Parties
The Parties
STRANY

A. Le Requérent/La Requérente
The Applicant
STĚŽOVATEL

(Renseignements à fournir concernant le/la requérant(e) et son/sa représentant(e) éventuel(le))
(Fill in the following details of the applicant and the representative, if any)
(Vyplňte následující údaje o stěžovateli a případném zástupci)

1.	Nom de famille
<i>Surname</i>
<i>Příjmení</i>	2.	Prénom(s)
<i>First Name(s)</i>
<i>Jméno</i>
Sexe : masculin / feminine
<i>Sex: male / female</i>
<i>Pohlaví: mužské/ženské</i>			
3.	Nationalité
<i>Nationality</i>
<i>Státní příslušnost</i>	4.	Profession
<i>Occupation</i>
<i>Povolání</i>
5.	Date et lieu de naissance
<i>Date and place of birth</i>
<i>Datum a místo narození</i>		
6.	Domicile
<i>Permanent address</i>
<i>Trvalé bydliště</i>		
7.	Tél n°
<i>Tel no.</i>
<i>Tel. č.</i>		
8.	Adresse actuelle (si différente de 6.)
<i>Present address (if different from 6.)</i>
<i>Současná adresa (pokud jiná než v bodě 6.)</i>		
9.	Nom et prénom du/de la représentant(e) ¹
<i>Name of representative</i>
<i>Příjmení a jméno zástupce</i>		
10.	Profession du/de la représentant(e)
<i>Occupation of representative</i>
<i>Povolání zástupce</i>		
11.	Adresse du/de la représentant(e)
<i>Address of representative</i>
<i>Adresa zástupce</i>		
12.	Tél n°
<i>Tel no.</i>
<i>Tel. č.</i>	Fax n°
<i>Fax no.</i>
<i>Fax č.</i>	

B. La Haute partie contractante
The High Contracting Party
VYSOKÁ SMLUVNÍ STRANA

(Indiquer ci-après le nom de l'Etat/des Etats contre le(s)quel(s) la requête est dirigée)
(Fill in the name of the State(s) against which the application is directed)
(Uvedte stát/státy, proti kterému/kterým je Vaše stížnost podána)

13. _____

¹ Si le/la requérant(e) est représenté(e), joindre une procuration signée par le/la requérant(e) et son/sa représentant(e).
If the applicant appoints a representative, attach a form of authority signed by the applicant and his or her representative.
Pokud je stěžovatel zastoupen, připojte plnou moc podepsanou stěžovatelem.

II. Exposé des faits²
Statement of the Facts
POPIS SKUTEČNOSTÍ

(Voir § 19 (b) de la notice)
(See § 19 (b) of the Notes)
(Viz bod 19 (b) Sdělení)

14.

² Si nécessaire, continuer sur une feuille séparée
Continue on a separate sheet if necessary
V případě nutnosti pokračujte na zvláštním listě

III. Exposé de la ou des violation(s) de la Convention et/ou des Protocoles alléguée(s), ainsi que des arguments à l'appui
Statement of alleged violation(s) of the Convention and/or Protocols and of relevant arguments
UVEDENÍ NAMÍTANÝCH PORUŠENÍ ÚMLUVY A/NEBO PROTOKOLU/-Ů A PŘÍSLUŠNÝCH ARGUMENTŮ

(Voir § 19 (c) de la notice)
(See § 19 (c) of the Notes)
(Viz bod 19 (c) Sdělení)

15.

IV. Exposé relatif aux prescriptions de l'article 35 § 1 de la Convention³
Statement relative to article 35 § 1 of the Convention
PROHLÁŠENÍ VE SMYSLU ČLÁNKU 35 ODS. 1 ÚMLUVY

(Voir § 19 (d) de la notice. Donner pour chaque grief, et au besoin sur une feuille séparée, les renseignements demandés sous les points 16 à 18 ci-après)
(See § 19 (d) of the Notes. If necessary, give the details mentioned below under points 16 to 18 on a separate sheet for each separate complaint)
(Viz bod 19 (d) Sdělení. V případě nutnosti uveďte pro každou jednotlivou stížnost informace požadované v bodech 16 až 18 na samostatném listě.)

16. Décision interne définitive (date et nature de la décision, organe – judiciaire ou autre – l'ayant rendue)
Final decision (date, court or authority and nature of decision)
Konečné rozhodnutí (datum a druh rozhodnutí, soud nebo jiný vydávající orgán)
17. Autres décisions (énumérées dans l'ordre chronologique en indiquant, pour chaque décision, sa date, sa nature et l'organe – judiciaire ou autre – l'ayant rendue)
Other decisions (list in chronological order, giving date, court or authority and nature of decision for each of them)
Další rozhodnutí (chronologický seznam s uvedením data, soudu nebo jiného orgánu a druhu rozhodnutí)
18. Dispos(i)ez-vous d'un recours que vous n'avez pas exercé? Si oui, lequel et pour quel motif n'a-t-il pas été exercé?
Is there or was there any other appeal or other remedy available to you which you have not used? If so, explain why you have not used it.
Máte, případně měli jste k dispozici jiný prostředek nápravy, který jste nevyčerpali? Pokud ano, vysvětlete, proč jste jej nevyužili.

³ Si nécessaire, continuer sur une feuille séparée
Continue on a separate sheet if necessary
V případě nutnosti pokračujte na zvláštním listě

V. Exposé de l'objet de la requête
Statement of the object of the application
POPIS PŘEDMĚTU STÍŽNOSTI

(Voir § 19 (e) de la notice)
(See § 19 (e) of the Notes)
(Viz bod 19 (e) Sdělení)

19.

VI. Autres instances internationales traitant ou ayant traité l'affaire
Statement concerning other international proceedings
PROHLÁŠENÍ O ŘÍZENÍ PŘED JINÝMI MEZINÁRODNÍMI INSTITUCEMI

(Voir § 19 (f) de la notice)
(See § 19 (f) of the Notes)
(Viz bod 19 (f) Sdělení)

20. Avez-vous soumis à une autre instance internationale d'enquête ou de règlement les griefs énoncés dans la présente requête? Si oui, fournir des indications détaillées à ce sujet.
Have you submitted the above complaints to any other procedure of international investigation or settlement? If so, give full details.
Předložili jste výše uvedenou stížnost jiné mezinárodní vyšetřovací nebo smírčí instituci? Pokud ano, uveďte podrobnosti.

VII. Pièces annexées

(pas d'originaux, uniquement des copies ; prière de n'utiliser ni agrafe, ni adhésif, ni lien d'aucune sorte)

List of documents

(no original documents, only photocopies, do not staple, tape or bind documents)

SEZNAM PŘÍLOH

(NEZASÍLEJTE ORIGINALY DOKUMENTŮ, POUZE JEJICH KOPIE. DOKUMENTY NESEŠÍVEJTE, NESLEPUJTE, ANI JINAK NESPOJUJTE)

(Voir chapitre § 19 (g) de la notice. Joindre copie de toutes les décisions mentionnées sous ch. IV et VI ci-dessus. Se procurer, au besoin, les copies nécessaires, et, en cas d'impossibilité, expliquer pourquoi celles-ci ne peuvent pas être obtenues. Ces documents ne vous seront pas retournés.)

(See § 19 (g) of the Notes. Include copies of all decisions referred to in Parts IV and VI above. If you do not have copies, you should obtain them. If you cannot obtain them, explain why not. No documents will be returned to you.)

(Viz bod 19 (g) Sdělení. Připojte kopie všech rozhodnutí zmíněných v Části IV a VI tohoto formuláře. Pokud kopie nemáte a nemůžete si je obstarat, vysvětlete proč. Tyto dokumenty Vám nebudou vráceny.)

21. a) _____
b) _____
c) _____

VIII. Déclaration et signature
Declaration and signature
PROHLÁŠENÍ A PODPIS

(Voir § 19 (h) de la notice)
(See § 19 (h) of the Notes)
(Viz bod 19 (h) Sdělení)

Je déclare en toute conscience et loyauté que les renseignements qui figurent sur la présente formule de requête sont exacts.

I hereby declare that, to the best of my knowledge and belief, the information I have given in the present application form is correct.

Prohlašuji podle mého nejlepšího vědomí a svědomí, že všechny informace uvedené v tomto formuláři jsou pravdivé.

Lieu
Place
Místo

Date
Date
Datum

(Signature du/de la requérant(e) ou du/de la représentant(e))
(*Signature of the applicant or of the representative*)
(*Podpis stěžovatele nebo zástupce*)

Článek 3

Zákaz odstoupení

Od ustanovení tohoto protokolu nelze odstoupit podle článku 15 Úmluvy.

Článek 4

Zákaz výhrad

K ustanovením tohoto protokolu není přípustná žádná výhrada podle článku 57 Úmluvy.

Článek 5

Územní působnost

1 Každý stát může při podpisu nebo uložení listin o ratifikaci, přijetí nebo schválení určit jedno nebo více území, na která se tento protokol bude vztahovat.

2 Každý stát může kdykoliv později prohlášením zaslaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy rozšířit provádění tohoto protokolu na kterékoli jiné území uvedené v tomto prohlášení. Protokol vstoupí ve vztahu k tomuto území v platnost první den měsíce, který následuje po datu přijetí takového prohlášení generálním tajemníkem.

3 Každé prohlášení učiněné podle obou předchozích odstavců smí být odvoláno pokud jde o kterékoli území uvedené v tomto prohlášení sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi. Odvolání nabývá účinnosti první den měsíce, který následuje po datu přijetí takového sdělení generálním tajemníkem.

Článek 6

Vztah k Úmluvě

Smluvní státy považují články 1 až 5 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy budou plnit v souladu s tím.

Článek 7

Podpis a ratifikace

Tento protokol je otevřen k podpisu členskými státy Rady Evropy, které podepsaly Úmluvu. Podléhá ratifikaci,

přijetí nebo schválení. Členský stát Rady Evropy nebude moci ratifikovat, přijmout nebo schválit tento protokol, aniž by zároveň nebo dříve ratifikoval Úmluvu. Ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 8

Vstup v platnost

1 Tento protokol vstoupí v platnost první den měsíce, který následuje po datu, kdy pět členských států Rady Evropy vyjádří svůj souhlas být vázány protokolem v souladu s ustanovením článku 7.

2 Pro každý členský stát, který následně vyjádří svůj souhlas být vázán protokolem, vstoupí tento protokol v platnost první den měsíce, který následuje po datu uložení ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení.

Článek 9

Činnost deponitáře

Generální tajemník Rady Evropy vyrozumí členské státy Rady o:

- a každém podpisu;
- b uložení každé ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení;
- c každém datu vstupu tohoto protokolu v platnost podle jeho článků 5 a 8;
- d jakémkoli jiném úkonu, oznámení nebo sdělení týkajícím se tohoto protokolu.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tento protokol.

Sjednáno ve Štrasburku 28. dubna 1983 ve francouzštině a v angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem členským státům Rady Evropy.

Protokol č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod

Štrasburk, 22.XI.1984

Členské státy Rady Evropy, které podepsaly tento protokol,

rozhodnuty podniknout další opatření k zajištění kolektivního provádění určitých práv a svobod prostřednictvím Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“),
dohodly se na následujícím:

Článek 1

Procesní záruky v případech vyhoštění cizinců

1 Cizinec, který má povolen pobyt na území některého státu, může být vyhoštěn pouze na základě výkonu rozhodnutí přijatého v souladu se zákonem a musí mít možnost:

a uplatnit námitky proti svému vyhoštění;

b dát přezkoumat svůj případ a

c dát se zastupovat za tímto účelem před příslušným úřadem nebo osobou nebo osobami tímto úřadem určenými.

2 Cizinec může být vyhoštěn před výkonem práv uvedených v odstavci 1 a, b a c tohoto článku, je-li takové vyhoštění nezbytné v zájmu veřejného pořádku nebo je-li odůvodněno zájmy národní bezpečnosti.

Článek 2

Právo na odvolání v trestních věcech

1 Každý, koho soud uzná vinným z trestného činu, má právo dát přezkoumat výrok o vině nebo trestu soudem vyššího stupně. Výkon tohoto práva, včetně důvodů, pro něž může být vykonáno, stanoví zákon.

2 Z tohoto práva jsou přípustné výjimky v případě méně závažných trestných činů určených zákonem, nebo pokud byl jednotlivec souzen v prvním stupni nejvyšším soudem nebo byl uznán vinným a odsouzen na základě odvolání proti osvobozujícímu rozsudku.

Článek 3

Právo na odškodnění v případě justičního omylu

Je-li konečný rozsudek v trestní věci později zrušen nebo je-li udělena milost, protože nová nebo nově zjištěná skutečnost dokazuje, že došlo k justičnímu omylu, je osoba, na níž byl vykonán trest podle tohoto rozsudku, odškodněna podle zákona nebo praxe platných v příslušném státu, pokud se neprokáže, že k včasnému odhalení neznámé skutečnosti nedošlo zcela nebo částečně vinou této osoby.

Článek 4

Právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát

1 Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.

2 Ustanovení předchozího odstavce nejsou na překážku obnově řízení podle zákona a trestního řádu příslušného státu, jestliže nové nebo nově zjištěné skutečnosti nebo podstatná vada v předešlém řízení mohly ovlivnit rozhodnutí ve věci.

3 Od tohoto článku nelze odstoupit podle článku 15 Úmluvy.

Článek 5

Rovnost mezi manžely

Při uzavírání manželství, za jeho trvání a při rozvodu mají manželé rovná práva a povinnosti občanskoprávní povahy mezi sebou a ve vztazích ke svým dětem. Tento článek nebrání státům přijmout opatření, jež jsou nezbytná v zájmu dětí.

Článek 6

Územní působnost

1 Každý stát může při podpisu nebo uložení listin o ratifikaci, přijetí nebo schválení určit jedno nebo více území, na něž se tento protokol bude vztahovat, přičemž určí rozsah, v jakém se zavazuje plnit ustanovení protokolu na tomto nebo na těchto územích.

2 Každý stát může kdykoli později prohlášením zaslaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy rozšířit provádění tohoto protokolu na kterékoli jiné území uvedené v tomto prohlášení. Protokol vstoupí ve vztahu k tomuto území v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne, kdy generální tajemník obdržel prohlášení.

3 Každé prohlášení učiněné podle obou předchozích odstavců může být odvoláno nebo pozměněno, pokud jde o kterékoliv území uvedené v tomto prohlášení, sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi. Odvolání nebo změna nabude účinnosti první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne, kdy generální tajemník obdržel sdělení.

4 Prohlášení učiněné podle tohoto článku se považuje za prohlášení učiněné podle odstavce 1 článku 56 Úmluvy.

5 Území každého státu, na něž se tento protokol vztahuje na základě ratifikace, přijetí nebo schválení tímto státem, a každé z území, na něž se protokol vztahuje vzhledem k prohlášení, učiněnému tímto státem podle tohoto článku, mohou být považována za různá území, pokud jde o odkaz na území státu učiněný v článku 1.

6 Každý stát, jenž učinil prohlášení podle odstavce 1 nebo 2 tohoto článku, může kdykoli později prohlásit jménem jednoho nebo více území, kterých se toto prohlášení týká, že uznává pravomoc Soudu k tomu, aby přijímal stížnosti jednotlivců, nevládních organizací nebo skupin jednotlivců podle ustanovení článku 34 Úmluvy založené na člancích 1 až 5 tohoto protokolu.

Článek 7

Vztah k Úmluvě

Členské státy považují články 1 až 6 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy budou plnit v souladu s tím.

Článek 8

Podpis a ratifikace

Tento protokol je otevřen k podpisu členskými státy Rady Evropy, které podepsaly Úmluvu. Podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení. Členský stát Rady Evropy nemůže ratifikovat, přijmout nebo schválit tento protokol, aniž by zároveň nebo dříve ratifikoval Úmluvu. Ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 9

Vstup v platnost

1 Tento protokol vstoupí v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty od data, kdy sedm členských států Rady Evropy vyjádří svůj souhlas být vázány protokolem podle ustanovení článku 8.

2 Pro každý členský stát, který následně vyjádří svůj souhlas být vázán protokolem, vstoupí tento protokol v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty od data uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení.

Článek 10

Činnost deponitáře

Generální tajemník Rady Evropy vyrozumí členské státy Rady o:

- a každém podpisu;
- b uložení každé ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení;
- c každém datu vstupu tohoto protokolu v platnost v souladu s články 6 a 9;
- d jakémkoli jiném úkonu, oznámení nebo prohlášení týkajícím se tohoto protokolu.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tento protokol.

Sjednáno ve Štrasburku, 22. listopadu 1984 ve francouzštině a angličtině,

přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho

ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem členským státům Rady Evropy.

Protokol č. 12 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod

Řím, 4.XI.2000

Členské státy Rady Evropy, které podepsaly tento protokol,

majíce na zřeteli základní princip, podle něž jsou si všichni lidé rovni před zákonem a mají právo na rovnou ochranu zákona, odhodlány podniknout další kroky na podporu rovnosti všech lidí cestou kolektivního prosazování všeobecného zákazu diskriminace prostřednictvím Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“), potvrzující, že zásada zákazu diskriminace nebrání účastnickým státům v přijímání opatření na podporu úplné rovnosti za předpokladu, že pro tato opatření existuje objektivní a přiměřené opodstatnění, dohodly se na následujícím:

Článek 1

Všeobecný zákaz diskriminace

1 Užívání každého práva přiznaného zákonem musí být zajištěno bez jakékoli diskriminace z důvodu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka a náboženství, politického či jiného smýšlení, národnostního či sociálního původu, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, rodu či jiného postavení.

2 Nikdo nesmí být diskriminován žádným orgánem veřejné moci z jakéhokoli důvodu, zejména z důvodů uvedených v odstavci 1.

Článek 2

Územní působnost

1 Každý stát může při podpisu nebo při uložení své listiny o ratifikaci, přijetí či schválení určit území, na něž se bude vztahovat tento protokol.

2 Každý stát může kdykoli později

prohlášením zasláným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy rozšířit uplatňování tohoto protokolu na jakékoli další území uvedené v prohlášení. Ve vztahu k takovému území vstoupí protokol v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí období tří měsíců od data obdržení takového prohlášení generálním tajemníkem.

3 Každé prohlášení učiněné podle předchozích dvou odstavců může být ve vztahu k jakémukoli území určenému v takovém prohlášení odvoláno či změněno oznámením adresovaným generálnímu tajemníkovi. Odvolání či změna nabudou účinnosti prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí období tří měsíců od data obdržení takového oznámení generálním tajemníkem.

4 Prohlášení učiněné v souladu s tímto článkem se považuje za prohlášení učiněné v souladu s odstavcem 1 článku 56 Úmluvy.

5 Každý stát, který učinil prohlášení v souladu s odstavcem 1 či 2 tohoto článku, může kdykoli poté prohlásit jménem jednoho či více území, jichž se prohlášení týká, že uznává pravomoc Soudu přijímat stížnosti jednotlivců, nevládních organizací nebo skupin jednotlivců podle ustanovení článku 34 Úmluvy ohledně článku 1 tohoto protokolu.

Článek 3

Vztah k Úmluvě

Členské státy považují články 1 a 2 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy se aplikují v souladu s tímto.

Článek 4

Podpis a ratifikace

Tento protokol je otevřen k podpisu členskými státy Rady Evropy, které podepsaly Úmluvu. Podléhá ratifikaci, přijetí či schválení. Členský stát Rady Evropy nesmí tento protokol ratifikovat, přijmout či schválit bez předchozí či současné ratifikace Úmluvy. Ratifikační listiny, listiny o přijetí či schválení se ukládají u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 5

Vstup v platnost

1 Tento protokol vstoupí v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí období tří měsíců ode dne, kdy deset členských států Rady Evropy vyjádřilo souhlas být vázáno protokolem v souladu s ustanoveními článku 4.

2 Ve vztahu ke kterémukoli členskému státu, který následně vyjádří souhlas být vázán protokolem, vstoupí protokol v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí období tří

měsíců od data uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí či schválení.

Článek 6

Činnost deponitáře

Generální tajemník Rady Evropy vyrozumí členské státy Rady o:

- a každém podpisu;
- b uložení každé ratifikační listiny, listiny o přijetí či schválení;
- c každém datu vstupu tohoto protokolu v platnost v souladu s články 2 a 5;
- d jakémkoli jiném úkonu, oznámení či sdělení týkajícím se tohoto protokolu.

Na důkaz toho níže podepsaní, řádně k tomu zmocnění, podepsali tento protokol.

Sjednáno v Římě dne 4. listopadu 2000 v jazyce anglickém a francouzském, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Generální tajemník Rady Evropy zašle ověřené kopie všem členským státům Rady Evropy.

Protokol č. 13 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod týkající se zrušení trestu smrti za všech okolností

Vilnius, 3.V.2002

Členské státy Rady Evropy, které podepsaly tento protokol,

presvědčeny, že právo každého člověka na život je základní hodnotou demokratické společnosti a že zrušení trestu smrti je nezbytné pro ochranu tohoto práva a pro plné uznání nezadatelné důstojnosti všech lidských bytostí;

přejíce si posílit ochranu práva na život zaručeného Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“);

konstatující, že Protokol č. 6 k Úmluvě týkající se zrušení trestu smrti, podepsaný ve Štrasburku dne 28. dubna 1983, nevyklučuje trest smrti za činy spáchané v době války nebo

bezprostřední hrozby války; rozhodnuty učinit poslední krok ke zrušení trestu smrti za všech okolností, se dohodly takto:

Článek 1

Zrušení trestu smrti

Trest smrti se zrušuje. Nikdo nesmí být odsouzen k takovému trestu ani popraven.

Článek 2

Zákaz odstoupení

Od ustanovení tohoto protokolu nelze odstoupit podle článku 15 Úmluvy.

Článek 3

Zákaz výhrad

Vůči ustanovením tohoto protokolu nelze učinit výhradu podle článku 57 Úmluvy.

Článek 4

Územní působnost

1 Každý stát může při podpisu nebo ukládání své listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení určit jedno či více území, na něž se vztahuje tento protokol.

2 Každý stát může kdykoli později, prohlášením zaslaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, rozšířit uplatňování tohoto protokolu na jakékoli jiné území určené v prohlášení. Ve vztahu k takovému území vstoupí protokol v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí tří měsíců ode dne obdržení takového prohlášení generálním tajemníkem.

3 Každé prohlášení učiněné podle dvou předchozích odstavců může, ve vztahu k jakémukoli území určenému v takovém prohlášení, být odvoláno či pozměněno oznámením adresovaným generálnímu tajemníkovi. Odvolání či změna nabude účinnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí období tří měsíců ode dne obdržení takového oznámení generálním tajemníkem.

Článek 5

Vztah k Úmluvě

Členské státy považují články 1 a 4 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy se aplikují v souladu s tímto.

Článek 6

Podpis a ratifikace

Tento protokol je otevřen k podpisu členskými státy Rady Evropy, které podepsaly Úmluvu. Podléhá ratifikaci,

přijetí nebo schválení. Členský stát Rady Evropy nesmí ratifikovat, přijmout nebo schválit tento protokol, aniž by dříve či zároveň ratifikoval Úmluvu. Listiny o ratifikaci, přijetí či schválení se ukládají u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 7

Vstup v platnost

1 Tento protokol vstoupí v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí období tří měsíců ode dne, kdy deset členských států Rady Evropy vyjádří souhlas být vázány protokolem v souladu s ustanoveními článku 6.

2 Ve vztahu ke kterémukoli členskému státu, který následně vyjádří souhlas jím být vázán, vstoupí protokol v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí období tří měsíců ode dne uložení listiny o ratifikaci, přijetí či schválení.

Článek 8

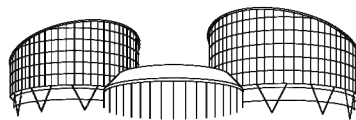
Funkce deponitáře

Generální tajemník Rady Evropy vyrozumí členské státy Rady o:

- a každém podpisu;
- b uložení každé listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení;
- c každém datu vstupu tohoto protokolu v platnost v souladu s články 4 a 7;
- d jakémkoli jiném úkonu, oznámení či sdělení týkajícím se tohoto protokolu.

Na důkaz toho níže podepsaní, řádně k tomu zmocnění, podepsali tento protokol.

Sjednáno ve Vilniusu dne 3. května 2002 v angličtině a francouzštině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Generální tajemník Rady Evropy zašle ověřené kopie všem členským státům Rady Evropy.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SDĚLENÍ určené těm, kteří se chtějí obrátit na Evropský soud pro lidská práva

I. Jaké záležitosti může soud projednávat?

1. Evropský soud pro lidská práva je mezinárodní soudní orgán, který může přijímat stížnosti od osob namítajících porušení práv zaručených Evropskou úmluvou o lidských právech. Tato Úmluva je mezinárodní smlouvou, jíž se velký počet evropských států zavázal zachovávat určitá základní práva jednotlivce. Tato práva jsou uvedena jednak v Úmluvě samotné, jednak v Protokolech č. 1, 4, 6, 7, 12 a 13, které byly ratifikovány některými členskými státy. Tyto příložené texty si prosím prostudujte.

2. Domníváte-li se, že jste byl/a/i poškozen/a/i v důsledku porušení práv zaručených Úmluvou a protokoly jedním ze smluvních států, můžete se obrátit na Soud.

3. Soud se může zabývat pouze stížnostmi na porušení **práv zakotvených v Úmluvě a v Protokolech**. Soud není odvolací instancí ve vztahu k rozhodnutím národních soudů a nemá pravomoc tato rozhodnutí rušit či měnit. Nemůže ani ve Vaš prospěch přímo zasáhnout u orgánu, na jehož postup si stěžujete.

4. Soud může projednávat pouze stížnosti směřující proti státům, jež podepsaly Úmluvu, případně protokol zaručující právo, které mělo být porušeno. Nemůže se zabývat stížnostmi týkajícími se událostí, ke kterým došlo před datem ratifikace těchto dokumentů žalovaným státem. Data ratifikace jsou uvedena v příloženém dokumentu.

5. Soudu lze předložit pouze stížnost směřující proti aktu **státního orgánu** (zákonodárny orgán, správní orgán, soud aj.) některého ze smluvních států. **Soud se nemůže zabývat stížnostmi proti jednotlivcům nebo soukromým subjektům.**

6. Podle článku 35 odst. 1 Úmluvy je možné se na Soud obrátit až po vyčerpání všech vnitrostátních právních prostředků nápravy a ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy bylo přijato konečné vnitrostátní rozhodnutí. V případě nesplnění těchto podmínek přijatelnosti se Soud nebude moci stížností zabývat.

7. Pravidlo vyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy ukládá osobám, které se chtějí obrátit na Soud, aby se nejprve pokusily získat rozhodnutí vnitrostátních soudů ve věci, která je předmětem jejich stížnosti, včetně rozhodnutí nejvyšší instance, kterou je v České republice (v zásadě) Ústavní soud. Pokud jste nevyužil/a/i dostupných opravných prostředků, je Vaší povinností prokázat, že tyto nebyly ve Vašem případě účinné.

8. Při využití vnitrostátních právních prostředků nápravy byste měl/a/i dostat příslušným **procesním požadavkům**, zejména předepsaným lhůtám. Pokud byl například Váš opravný prostředek odmítnut z důvodu opožděného podání nebo z důvodu nerespektování kompetenčních nebo procesních pravidel, Soud se nebude moci Vaší stížností zabývat.

Sdělení určené těm, kteří se chtějí obrátit
na Evropský soud pro lidská práva

9. Pokud si však stěžujete na soudní rozsudek, zejména ve věci trestního odsouzení, není třeba podat po vyčerpání obvyklých opravných prostředků návrh na povolení obnovy řízení. Rovněž se nevyžaduje vyčerpání mimosoudních prostředků či podání žádosti o prominutí trestu nebo o milost. Ani petice adresované zákonodárnému orgánu, nejvyššímu představiteli státu nebo vlády, ministroví nebo veřejnému ochránci práv nejsou považovány za opravné prostředky, které je nutné využít.

10. Poté, co ve Vaší věci rozhodne nejvyšší soudní instance, Vám běží lhůta **šesti měsíců**, během které můžete podat stížnost k Soudu. **Tato lhůta začíná plynout okamžikem, kdy bylo Vám, příp. Vašemu právnímu zástupci doručeno konečné rozhodnutí přijaté v rámci řízení o obvyklých opravných prostředcích.** Lhůta neběží od data rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh na povolení obnovy řízení nebo žádost o milost či jiná stížnost adresovaná státnímu orgánu.

11. Šestiměsíční lhůta k podání stížnosti se přerušuje odesláním Vašeho **prvního dopisu** Soudu, ze kterého je zřejmý (byť stručně uvedený) předmět Vaší stížnosti, anebo zasláním vyplněného formuláře na stížnost. Pouhá žádost o poskytnutí informací běh šestiměsíční lhůty nepřerušuje.

12. Pouze pro informaci Vás upozorňujeme, že **více než 90% stížností projednaných Soudem** je odmítnuto z důvodu nerespektování některé z formálních podmínek přijatelnosti stížnosti.

II. Jak se obrátit na soud?

13. **Úředními jazyky Soudu** jsou angličtina a francouzština, ale je-li to pro Vás snazší, můžete vést korespondenci v oficiálním jazyku některého ze států, které ratifikovaly Úmluvu. V počátečním stádiu řízení obdržíte také korespondenci od Soudu v tomto jazyce. Vezměte však prosím na vědomí, že v další fázi řízení, tzn. pokud Soud vyzve žalovanou vládu k předložení písemného stanoviska k Vaší stížnosti, Vám bude veškerá korespondence Soudu zasílána ve francouzštině nebo v angličtině a Vy nebo Váš zástupce budete povinni používat jeden z těchto jazyků ve Vašich dalších podáních.

14. Stížnost lze Soudu předložit pouze poštou (**ne telefonicky**). Podání zasláná faxem nebo elektronickou poštou budou zohledněna jen tehdy, budou-li stvrzena poštovní zásilkou. **Je bezpředmětné cestovat do Štrasburku osobně za účelem podání stížnosti ústní formou.**

15. Korespondence týkající se Vaší stížnosti musí být zaslána na adresu:

Monsieur le Greffier de la
Cour européenne des Droits de l'Homme
Conseil de l'Europe
F-67075 STRASBOURG CEDEX
FRANCIE

Korespondenci ani dokumenty zasílané Soudu nesešivejte, neslepujte, ani jinak nespojujte. Všechny strany musejí být náležitě očíslovány.

16. Po doručení Vašeho prvního podání nebo vyplněného formuláře na stížnost Vás kancelář Soudu informuje o tom, že **Vám byl založen spis (jehož číslo musíte uvádět v jakékoli další korespondenci)**, a zašle Vám sadu čárových kódů pro veškerou další korespondenci se

Sdělení určené těm, kteří se chtějí obrátit
na Evropský soud pro lidská práva

Soudem. Následně si může kancelář Soudu vyžádat doplňující informace, dokumenty či vysvětlení týkající se předmětu stížnosti. Kancelář Soudu však není oprávněna poskytovat informace o právních normách státu, proti kterému stížnost směřuje, ani právní rady týkající se výkladu a aplikace vnitrostátního práva.

17. Je ve Vašem vlastním zájmu, abyste včas odpovídal/a/i na dopisy kanceláře Soudu. Průtahy nebo nereagování na dopisy Soudu mohou být považovány za projev nezájmu o projednání Vaší stížnosti.

18. Pokud se domníváte, že se Vaše stížnost týká některého z práv zaručených Úmluvou nebo jejími protokoly a že jste splnil/a/i výše uvedené podmínky, **vyplňte pečlivě a čitelně formulář na stížnost a zašlete jej spolu s dokumenty nezbytnými k projednání stížnosti co nejdříve, nejpozději však do osmi týdnů od data prvního dopisu kanceláře Soudu.** Pokud nebude formulář na stížnost Soudu odeslán ve lhůtě osmi týdnů, bude za datum rozhodné pro dodržení lhůty šesti měsíců stanovené článkem 35 odst. 1 (viz výše uvedené odstavce 6 a 10) považováno datum odeslání vyplněného formuláře na stížnost, a ne datum Vašeho prvního dopisu adresovaného Soudu. Pokud navíc nebude formulář na stížnost kanceláři Soudu doručen do šesti měsíců od data, kdy Vám byl zaslán, bude toto považováno za Vaš nezáměr o projednání stížnosti a Vaš spis bude skartován. Rovněž neposkytnutí informací nebo doplňujících dokumentů na žádost kanceláře Soudu může vést k tomu, že Soud stížnost neprojedná, prohlásí ji za nepřijatelnou nebo ji vyškrtne ze seznamu stížností.

19. Při vyplňování formuláře na stížnost byste měl/a/i:

a) předložit požadované informace o stranách (v části I formuláře). Pokud je stížnost podána jménem několika stěžovatelů, použijte pro každého z nich zvláštní list. V případě, že jste zastoupen/a/i, připojte plnou moc.

b) jasně a stručně vylíčit skutečnosti, na které si stěžujete (v části II formuláře). Snažte se popsat tyto události chronologicky s uvedením jejich přesného data. Pokud se Vaše námitky vztahují k různým skutečnostem (např. k různým soudním řízením), popište je prosím postupně jednu po druhé.

c) vysvětlit co nejpřesněji Vaše námitky týkající se porušení Úmluvy (v části III formuláře). Uvedte, kterých ustanovení Úmluvy se dovoláváte, a vysvětlete, proč byla tato ustanovení podle Vás porušena v důsledku skutečností popsanych v části II.

d) předložit informace o tom, že jste dodržel/a/i příslušné lhůty a splnil/a/i podmínku vyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy (v části IV formuláře). Pro každou námitku použijte prosím zvláštní list.

e) stručně uvést, co očekáváte od řízení před Soudem (v části V formuláře).

f) informovat, zda jste námitky obsažené ve Vaší stížnosti předložil/a/i jiné mezinárodní vyšetřovací nebo rozhodovací instanci (v části VI). Pokud ano, uveďte prosím veškeré informace, zejména název mezinárodního orgánu, na který jste se obrátil/a/i, spolu s časovými údaji a podrobnostmi o provedených řízeních a vydaných rozhodnutích. Připojte kopie těchto rozhodnutí a všech příslušných dokumentů.

g) připojit k Vašemu formuláři na stížnost seznam všech rozsudků a jiných rozhodnutí, jež jste zmínil/a/i v částech IV a VI, stejně jako

Sdělení určené těm, kteří se chtějí obrátit
na Evropský soud pro lidská práva

seznam všech ostatních dokumentů, které si přejete předložit Soudu jako důkazní materiál (zápisy ze soudních jednání, prohlášení svědků, atd.). Pokud jste tak ještě neučinil/a/i, připojte k formuláři na stížnost také kompletní kopie těchto dokumentů. **Žádné dokumenty Vám nebudou vráceny. Je proto ve Vašem zájmu předložit pouze kopie, a nikoli originály.**

h) podepsat formulář na stížnost. Pokud není podepsán Vámi, ale Vaším právní zástupcem, musí k němu být přiložen řádně vyplněný formulář na plnou moc (pokud nebyla příslušná plná moc Soudu předložena již dříve).

20. Veškeré informace obsažené v dokumentech, které předkládáte kanceláři Soudu, zejména údaje týkající se tam zmíněných či jinak identifikovatelných osob, mohou být v zásadě zpřístupněny veřejnosti. Tyto informace se navíc mohou objevit v systému HUDOC, tj. v databázi rozhodnutí Soudu přístupné na internetu, v případě, že je Soud zahrne do shrnutí faktů vypracovaného při vyrozumění žalované vlády o dané stížnosti, do rozhodnutí o přijatelnosti, do rozhodnutí o vyškrtnutí stížnosti nebo do rozsudku. Pokud si nepřejete svou totožnost zveřejnit, je třeba, abyste přesně uvedl/a/i důvody ospravedlňující takovou výjimku ze zásady veřejnosti řízení. Soud může povolit zachování **anonymity** stěžovatelů pouze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech.

21. Při podání stížnosti nemusíte být zastoupen/a/i a Váš případný zástupce nemusí být nutně advokát. Pokud si přejete obrátit se na Soud prostřednictvím **advokáta nebo jiného zástupce**, je třeba přiložit k formuláři na stížnost **plnou moc v jeho prospěch**. Zástupce právnické osoby (obchodní společnosti, sdružení apod.) nebo skupiny osob musí předložit doklad o svém oprávnění k zastupování.

22. Soud neposkytuje **právní pomoc** na výdaje spojené s vypracováním stížnosti advokátem. V pozdějším stádiu řízení - pokud Soud rozhodne vyrozumět o stížnosti vládu příslušného státu a požádat ji o předložení písemného stanoviska - Vám může být poskytnuta právní pomoc za předpokladu, že nebudete mít dostatek prostředků na úhradu advokáta a že poskytnutí právní pomoci bude Soud považovat za nezbytné v zájmu řádného průběhu řízení.

23. Projednání stížnosti Soudem **není zpoplatněno**. Vzhledem k tomu, že řízení je (alespoň v počáteční fázi) písemné, je osobní návštěva Soudu bezpředmětná. O jakémkoliv rozhodnutí týkajícím se Vaší záležitosti budete vždy písemně informován/a/i.

Data vstupu v platnosť

(19/04/2010)

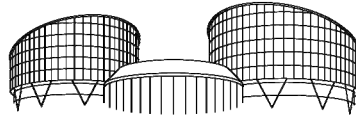
Stát	Úmluva CETS 005	Protokol č. 1 CETS 009	Protokol č. 4 CETS 046	Protokol č. 6 CETS 114	Protokol č. 7 CETS 117	Protokol č. 12 CETS 177	Protokol č. 13 CETS 187
Albánie	02/10/1996	02/10/1996	02/10/1996	01/10/2000	01/01/1997	01/04/2005	01/06/2007
Andora	22/01/1996	06/05/2008	06/05/2008	01/02/1996	01/08/2008	01/09/2008	01/07/2003
Arménie	26/04/2002	26/04/2002	26/04/2002	01/10/2003	01/07/2002	01/04/2005	
Ázerbajdžán	15/04/2002	15/04/2002	15/04/2002	01/05/2002	01/07/2002		
Belgie	14/06/1955	14/06/1955	21/09/1970	01/01/1999			01/10/2003
Bosna a Hercegovina	12/07/2002	12/07/2002	12/07/2002	01/08/2002	01/10/2002	01/04/2005	01/11/2003
Bulharsko	07/09/1992	07/09/1992	04/11/2000	01/10/1999	01/02/2001		01/07/2003
BJR Makedonie	10/04/1997	10/04/1997	10/04/1997	01/05/1997	01/07/1997	01/04/2005	01/11/2004
Černá Hora	06/06/2006	06/06/2006	06/06/2006	06/06/2006	06/06/2006	06/06/2006	06/06/2006
Česká republika	01/01/1993	01/01/1993	01/01/1993	01/01/1993	01/01/1993		01/11/2004
Dánsko	03/09/1953	18/05/1954	02/05/1968	01/03/1985	01/11/1988		01/07/2003
Estonsko	16/04/1996	16/04/1996	16/04/1996	01/05/1998	01/07/1996		01/06/2004
Finsko	10/05/1990	10/05/1990	10/05/1990	01/06/1990	01/08/1990	01/04/2005	01/03/2005
Francie	03/05/1974	03/05/1974	03/05/1974	01/03/1986	01/11/1988		01/02/2008
Gruzie	20/05/1999	07/06/2002	13/04/2000	01/05/2000	01/07/2000	01/04/2005	01/09/2003
Chorvatsko	05/11/1997	05/11/1997	05/11/1997	01/12/1997	01/02/1998	01/04/2005	01/07/2003
Irsko	03/09/1953	18/05/1954	29/10/1968	01/07/1994	01/11/2001		01/07/2003
Island	03/09/1953	18/05/1954	02/05/1968	01/06/1987	01/11/1988		01/03/2005
Itálie	26/10/1955	26/10/1955	27/05/1982	01/01/1989	01/02/1992		01/07/2009
Kypr	06/10/1962	06/10/1962	03/10/1989	01/02/2000	01/12/2000	01/04/2005	01/07/2003
Lichnštejnsko	08/09/1982	14/11/1995	08/02/2005	01/12/1990	01/05/2005		01/07/2003
Litva	20/06/1995	24/05/1996	20/06/1995	01/08/1999	01/09/1995		01/05/2004
Lotyšsko	27/06/1997	27/06/1997	27/06/1997	01/06/1999	01/09/1997		
Lucembursko	03/09/1953	18/05/1954	02/05/1968	01/03/1985	01/07/1989	01/07/2006	01/07/2006
Maďarsko	05/11/1992	05/11/1992	05/11/1992	01/12/1992	01/02/1993		01/11/2003

Data vstupu v platnost

(19/04/2010)

Stát	Úmluva CETS 005	Protokol č. 1 CETS 009	Protokol č. 4 CETS 046	Protokol č. 6 CETS 114	Protokol č. 7 CETS 117	Protokol č. 12 CETS 177	Protokol č. 13 CETS 187
Malta	23/01/1967	23/01/1967	05/06/2002	01/04/1991	01/04/2003		01/07/2003
Moldávie	12/09/1997	12/09/1997	12/09/1997	01/10/1997	01/12/1997		01/02/2007
Monako	30/11/2005		30/11/2005	01/12/2005	01/02/2006		01/03/2006
Německo	03/09/1953	13/02/1957	01/06/1968	01/08/1989			01/02/2005
Nizozemsko	31/08/1954	31/08/1954	23/06/1982	01/05/1986		01/04/2005	01/06/2006
Norsko	03/09/1953	18/05/1954	02/05/1968	01/11/1988	01/01/1989		01/12/2005
Polsko	19/01/1993	10/10/1994	10/10/1994	01/11/2000	01/03/2003		
Portugalsko	09/11/1978	09/11/1978	09/11/1978	01/11/1986	01/03/2005		01/02/2004
Rakousko	03/09/1958	03/09/1958	18/09/1969	01/03/1985	01/11/1988		01/05/2004
Rumunsko	20/06/1994	20/06/1994	20/06/1994	01/07/1994	01/09/1994	01/11/2006	01/08/2003
Rusko	05/05/1998	05/05/1998	05/05/1998		01/08/1998		
Řecko	28/11/1974	28/11/1974		01/10/1998	01/11/1988		01/06/2005
San Marino	22/03/1989	22/03/1989	22/03/1989	01/04/1989	01/06/1989	01/04/2005	01/08/2003
Slovenská republika	01/01/1993	01/01/1993	01/01/1993	01/01/1993	01/01/1993		01/12/2005
Slovinsko	28/06/1994	28/06/1994	28/06/1994	01/07/1994	01/09/1994		01/04/2004
Srbsko	03/03/2004	03/03/2004	03/03/2004	01/04/2004	01/06/2004	01/04/2005	01/07/2004
Španělsko	04/10/1979	27/11/1990	16/09/2009	01/03/1985	01/12/2009	01/06/2008	01/04/2010
Švédsko	03/09/1953	18/05/1954	02/05/1968	01/03/1985	01/11/1988		01/08/2003
Švýcarsko	28/11/1974			01/11/1987	01/11/1988		01/07/2003
Turecko	18/05/1954	18/05/1954		01/12/2003			01/06/2006
Ukrajina	11/09/1997	11/09/1997	11/09/1997	01/05/2000	01/12/1997	01/07/2006	01/07/2003
Velká Británie	03/09/1953	18/05/1954		01/06/1999			01/02/2004

Některé státy předložily prohlášení nebo uplatnily výhrady týkající se jejich závazků vyplývajících z Úmluvy a Protokolů. Úplný seznam těchto prohlášení a výhrad lze nalézt na webových stránkách Soudu (www.echr.coe.int) nebo je vyžádat v kanceláři Soudu.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Evropský Soud pro Lidská Práva
PLNÁ MOC¹

(Článek 36 Jednacího řádu Soudu)

Já, níže podepsaný/á,

.....
(jméno a adresa stěžovatele)

uděluji tímto plnou moc

.....
(jméno, adresa a povolání zástupce)

aby mne zastupoval/a v řízení před Evropským soudem pro lidská práva, jakož i v celém řízení
podléhající Evropské úmluvě o lidských právech ve věci stížnosti, kterou jsem podal/a ve smyslu
článku 34 Úmluvy proti

.....
(žalovaná strana)

dne
(datum podání stížnosti)

V,

dne

.....
(podpis stěžovatele)

Tímto zplnomocnění přijímám.

.....
(podpis zástupce)

1 Tento formulář musí být vyplněn a podepsán stěžovatelem, který si přeje být v řízení před Soudem zastoupen, a právním zástupcem či jinou zmocněnou osobou

